

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

nr. 225.231 van 24 oktober 2013

in de zaak A. 208.263/IX-7958

In zake: Remi ZEEUWS
woonplaats kiezend te 3040 Huldenberg
Nijvelsebaan 31 A

tegen:

het BRUSSELS HOOFDSTEDELIJK GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Patrick Peeters en Thomas Dreier
kantoor houdend te 1000 Brussel
Terhulpesteenweg 120
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het verzoekschrift

1. Het verzoekschrift, ingediend op 20 maart 2013, strekt tot de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging van:

“- het besluit van 7 maart waarbij, de beslissing aangekondigd in het briefke van 19 april 2012 wordt ingetrokken (stuk 1);
- het besluit van 7 maart waarbij, de na het dwangsomarrest 187.959 hervatte benoemingsprocedure, ten vierde male wordt afgesloten (stuk 1);
- alsook de weigering om correct uitvoering te geven aan het arrest 160.268 door met een schijnbesluit de benoemingsprocedure stop te zetten;
- alsook de daaruit blijkende weigering om [Remi Zeeuws] te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau.
- alsook de daaruit blijkende weigering om [Remi Zeeuws] van rechtswege over te plaatsen naar het IWOIB.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Joke Goris heeft een verslag opgesteld over het beroep tot nietigverklaring met toepassing van artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ en over de vordering tot schorsing met toepassing van artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’.

Met toepassing van artikel 90, § 1, vierde lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, is de zaak verwezen naar een kamer met drie leden.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 september 2013.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij en advocaat Thomas Dreier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Joke Goris heeft advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is attaché (rang A1) bij het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

3.2. Op 11 februari 2002 stelt hij bij de Raad van State een beroep in tot nietigverklaring van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 21 december 2001 waarbij Philippe Dehaut wordt benoemd tot eerste attaché, expert van hoog niveau (rang A2), bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Bij arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 vernietigt de Raad van State het voormelde benoemingsbesluit. Het middel waarin verzoeker onder meer aanvoert dat geen deugdelijke vergelijking van zijn titels en verdiensten met deze van Philippe Dehaut heeft plaatsgevonden, wordt gegrond bevonden.

De Raad van State vernietigt bij hetzelfde arrest tevens het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 24 juni 2004 waarbij Philippe Dehaut van rechtswege vanaf 1 juli 2004 in de graad van eerste attaché, expert van hoog niveau, wordt overgeheveld van de directie Onderzoek en Innovatie van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest naar het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel (hierna ook: het IWOIB).

3.3. Op 1 juli 2002 stelt verzoeker bij de Raad van State een beroep in tot nietigverklaring van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 3 juli 1998 houdende de benoeming van Philippe Dehaut tot bestuurssecretaris bij het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest met ingang van 1 mei 1998.

Bij arrest nr. 187.958 van 17 november 2008 vernietigt de Raad van State ook dit benoemingsbesluit. Het middel waarin verzoeker de schending aanvoert van artikel 39 van de bijzondere wet van 12 januari 1989 ‘met betrekking tot de Brusselse Instellingen’, doordat het benoemingsbesluit uitsluitend in de Franse taal is opgesteld, terwijl het ook in de Nederlandse taal had moeten zijn opgesteld, wordt gegrond bevonden.

3.4. Op 24 januari 2008 maant verzoeker, met verwijzing naar artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de Brusselse Hoofdstedelijke Regering aan om de benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie te hernemen en de bij arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 vernietigde beslissingen door nieuwe te vervangen.

3.5. De staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor ambtenarenzaken, antwoordt met een brief van 26 februari 2008:

“[...]

De Brusselse Hoofdstedelijke Regering is inderdaad nog niet overgegaan tot de vacantverklaring van de bovenvermelde betrekking waarvan de benoeming werd vernietigd en tot een herneming van de vernietigde beslissing, [omwille van] het feit dat de betrokken directie werd overgedragen naar het [Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel] en de bevorderingsprocedure derhalve niet meer kan overgedaan worden binnen het Ministerie.

[...]”

3.6. Op 3 maart 2008 stelt verzoeker bij de Raad van State een vordering in tot het opleggen van een dwangsom aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, omdat deze partij in gebreke blijft uitvoering te geven aan vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006.

Bij arrest nr. 187.959 van 17 november 2008 willigt de Raad van State deze vordering in. Aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest wordt een dwangsom opgelegd van 1500 euro voor elke dag dat het nalaat uitvoering te geven aan het voormelde vernietigingsarrest. De dwangsom zal worden verbeurd na verloop van één maand, te rekenen van de dag waarop het arrest waarbij de dwangsom wordt opgelegd, aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest is betekend.

3.7. Op 19 december 2008 hervat de directieraad van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de procedure die heeft geleid tot de

vernietigde benoeming van Philippe Dehaut tot eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie.

Op 14 januari 2009 onderzoekt de directieraad opnieuw de titels en verdiensten van de verschillende kandidaten. Hij baseert zich daarvoor op de dossiers van de kandidaten zoals ze werden ingediend in 2001. Hij rangschikt Philippe Dehaut als eerste kandidaat, M.-H. C. als tweede kandidaat en verzoeker als derde kandidaat.

3.8. Met een brief van 28 februari 2009 dient verzoeker een bezwaarschrift in tegen de rangschikking van de kandidaten door de directieraad en vraagt hij om door de directieraad te worden gehoord.

3.9. Met een brief van 1 maart 2009 maant verzoeker de Brusselse Hoofdstedelijke Regering aan om “de aangevatte benoemingsprocedure af te sluiten”. Hij stelt dat hij “het blijven stilzitten zal [...] interpreteren als een weigering om [hem] te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau”. Hij verwijst daarbij naar artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

3.10. Op 27 maart 2009 wordt verzoeker door de directieraad gehoord. Na de opmerkingen en bezwaren van verzoeker te hebben onderzocht, besluit de directieraad met unanimiteit dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt die een wijziging van de opgestelde rangschikking rechtvaardigen.

3.11. Volgens de verwerende partij is het dossier op 29 april 2009 aan de bevoegde staatssecretaris bezorgd voor het nemen van een beslissing over de kwestieuze bevordering tot eerste attaché.

3.12. Op 13 juli 2009 stelt verzoeker bij de Raad van State een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in van “de afwijzende beslissing zoals die blijkt uit het niet afronden van de in 2001 aangevatte bevorderingsprocedure”, alsook van “de daaruit blijkende weigering om verzoeker te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau, bij het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel”. Hij leidt die beslissingen af uit het stilzitten van de verwerende partij gedurende vier maanden vanaf zijn aanmaning van 1 maart 2009. Verzoeker vordert terzelfder tijd het opleggen van een dwangsom aan de verwerende partij.

Bij arrest nr. 197.684 van 10 november 2009 verwerpt de Raad van State de vorderingen tot schorsing en tot het opleggen van een dwangsom, omdat de aanmaning die verzoeker op 1 maart 2009 naar de verwerende partij heeft gezonden, slechts in die zin kan worden begrepen dat de verwerende partij de procedure tot benoeming van een eerste attaché, expert van hoog niveau, op een zodanige wijze moet afsluiten dat ze resulteert in de benoeming van verzoeker, terwijl uit niets blijkt dat de verwerende partij verplicht zou zijn verzoeker tot eerste attaché te benoemen.

Bij arrest nr. 208.193 van 19 oktober 2010 verwerpt de Raad van State ook het beroep tot nietigverklaring.

3.13. Op 23 november 2009 maant verzoeker de Brusselse Hoofdstedelijke Regering opnieuw aan om “de aangevatte benoemingsprocedure af te sluiten”. Hij verwijst andermaal naar artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Anders dan in zijn aanmaning van 1 maart 2009 vermeldt hij nu niet dat hij het stilzitten van de verwerende partij zal beschouwen als een weigering om hem te benoemen.

Aangezien de verwerende partij ook op deze aanmaning niet reageert, stelt verzoeker op 2 april 2010 bij de Raad van State andermaal een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in van “de afwijzende

beslissing zoals die blijkt uit het niet afronden van de in 2001 aangevatte bevorderingsprocedure”, alsook van “de daaruit blijkende weigering om verzoeker te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau, bij het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel”.

Bij arrest nr. 207.320 van 13 september 2010 van de Raad van State wordt de vordering tot schorsing verworpen, omdat de verwerende partij inmiddels een uitdrukkelijke eindbeslissing heeft genomen over de bedoelde benoemingsprocedure (zie hierna randnummer 3.15), waardoor het voorwerp van de vordering is teloorgegaan.

Bij arrest nr. 211.065 van 7 februari 2011 stelt de Raad van State de afstand van het geding vast, nadat verzoeker geen voortzetting van de rechtspleging heeft gevraagd.

3.14. Met een brief van 15 april 2010 maant verzoeker, met verwijzing naar artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, andermaal aan om de benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie te hernemen en de bij arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 vernietigde beslissingen door nieuwe te vervangen.

Wegens het uitblijven van een antwoord stelt verzoeker op 3 juni 2010 een vordering in tot het opleggen van een dwangsom.

Bij arrest nr. 207.321 van 13 september 2010 verwerpt de Raad van State ook deze vordering omdat de verwerende partij inmiddels een eindbeslissing heeft genomen over de bedoelde benoemingsprocedure (zie hierna randnummer 3.15) en aldus, daargelaten of deze eindbeslissing wettig is, alleszins een beslissing heeft genomen met betrekking tot het rechtsherstel waartoe vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 haar verplicht.

3.15. Met een brief van 25 juni 2010 deelt de voornoemde staatssecretaris aan verzoeker mede:

“[...]

Ingevolge de ordonnantie van 26 juni 2003 houdende oprichting van het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel (in werking getreden op 1 januari 2004), werden de bevoegdheden van de Directie Onderzoek en Innovatie overgeheveld aan het IWOIB. De personeelsleden van de Directie Onderzoek en Innovatie werden van rechtswege overgeheveld naar het nieuwe Instituut.

Sedert de inwerkingtreding van voormelde ordonnantie op 1 januari 2004 is de functie van eerste attaché, expert hoog niveau, dan ook gesitueerd binnen het IWOIB en heeft het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest geen bevoegdheid meer om over te gaan tot voormelde benoeming.

Middels onderhavig schrijven sluit het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest de benoemingsprocedure af en geeft het dan ook uitvoering aan het arrest nr. 160.268 van de Raad van State.

[...]”

3.16. Op 12 juli 2010 stelt verzoeker bij de Raad van State een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in van:

“- het besluit van 25 juni 2010 houdende de onbevoegdheid van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering om te benoemen [...]

- alsook de weigering om uitvoering te geven aan het arrest 160.268 door het niet verderzetten van de benoemingsprocedure die hernomen werd na het dwangsomarrest 187.959 [...]

- alsook de daaruit blijkende weigering om verzoeker te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau”.

Bij arrest nr. 208.930 van 16 november 2010 beveelt de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 25 juni 2010. Hij verwierpt de vordering tot schorsing voor het overige.

Bij arrest nr. 215.960 van 24 oktober 2011 vernietigt de Raad van State de beslissing van 25 juni 2010 van de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, luidens dewelke het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid zonder gevolg afsluit. Het middel waarin

verzoeker de deugdelijkheid van het motief van deze beslissing betwist, wordt gegrond bevonden. De Raad van State oordeelt dat het motief van de bestreden beslissing, namelijk de onbevoegdheid van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest om een nieuwe beslissing te nemen over de aangevatte benoemingsprocedure, niet kan worden aangenomen. Voor het overige wordt het beroep tot nietigverklaring als onontvankelijk verworpen voor zover het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing.

Met betrekking tot de door de verwerende partij gesuggereerde mogelijkheid dat bij het IWOIB geen nood meer bestaat aan een eerste attaché, expert van hoog niveau, overweegt de Raad van State in het voormelde arrest als volgt:

“28. In haar laatste memorie laat de verwerende partij uitschijnen dat niet zeker is dat een ‘verkozen’ kandidaat zal kunnen worden overgeplaatst naar het IWOIB. Zij lijkt daarmee te doelen op de omstandigheid dat bij het IWOIB géén nood meer bestaat aan een eerste attaché, expert van hoog niveau. Dit wordt bevestigd door de brief van 12 juli 2011 van de minister die bevoegd is voor het Wetenschappelijk Onderzoek aan de verzoeker. Aangenomen dat een afdoend gemotiveerd en gestaafd teloorgaan van de nood aan een eerste attaché, expert van hoog niveau, die initieel aan de basis lag van de vacantverklaring van de kwestieuze betrekking, een deugdelijke reden zou kunnen zijn voor een beslissing tot beëindiging van de aangevatte benoemingsprocedure, blijkt te dezen dat niet een dergelijke reden, maar wel een ongegronde onbevoegdverklaring aan de grondslag ligt van de eerste bestreden beslissing.”

3.17. Met een brief van 25 februari 2011 maant verzoeker, met verwijzing naar artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, nogmaals aan om de benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie te hernemen en de bij arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 vernietigde beslissingen door nieuwe te vervangen.

De voornoemde staatssecretaris antwoordt met een brief van 24 maart 2011. Hij verwijst daarin naar zijn schrijven van 25 juni 2010 en voegt

eraan toe dat het IWOIB uitvoering zal geven aan arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006.

Op 5 april 2011 stelt verzoeker bij de Raad van State een vordering in tot het opleggen van een dwangsom aan het IWOIB ten bedrage van 15.000 euro per dag dat dit instituut verder in gebreke blijft uitvoering te geven aan vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006.

Bij arrest nr. 214.360 van 30 juni 2011 verwerpt de Raad van State deze vordering, omdat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de enige administratieve overheid is waarvoor uit het voormelde vernietigingsarrest verplichtingen voortvloeien, zodat verzoeker niet ontvankelijk kan vorderen dat, met het oog op de uitvoering van dit vernietigingsarrest, een dwangsom wordt opgelegd aan het IWOIB.

3.18. Met een brief van 19 juni 2011 maant verzoeker, met verwijzing naar artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, ‘Innoviris’ – dat de nieuwe benaming zou zijn van het IWOIB – aan om uitvoering te geven aan arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 van de Raad van State.

Met een brief van 12 juli 2011 antwoordt de minister van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Wetenschappelijk Onderzoek, dat “Innoviris afziet van de betreffende benoemingsprocedure voor de betrekking van eerste attaché (expertbetrekking van hoog niveau, rang A2)”, omdat “binnen Innoviris [...] op dit ogenblik [...] geen nood [is] aan invulling van deze betrekking”. De minister merkt voorts op dat alleen kandidaten die deel uitmaken van de personeelsformatie van Innoviris in aanmerking komen voor een betrekking van de rang A2 bij Innoviris en dat dit voor verzoeker, die tot de personeelsformatie van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest behoort, niet het geval is.

Verzoeker bestrijdt de beslissing van 12 juli 2011 met een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State (zaak A. 202.415/IX-7472). Deze zaak is nog hangende.

3.19. Op 19 oktober 2011 stelt verzoeker bij de Raad van State een vordering in tot het opleggen van een (nieuwe of hogere) dwangsom aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, omdat deze partij in gebreke blijft uitvoering te geven aan vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006.

Bij arrest nr. 217.226 van 16 januari 2012 heropent de Raad van State het debat in de desbetreffende zaak en stelt hij aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag over de bestaanbaarheid van artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Bij arrest nr. 122/2012 van 18 oktober 2012 spreekt het Grondwettelijk Hof zich uit over die prejudiciële vraag, in die zin dat artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet verenigbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre het de verzoekende partij op wier vordering reeds een dwangsom werd opgelegd, niet de mogelijkheid biedt om het opleggen van een bijkomende dwangsom of het verhogen van de reeds opgelegde dwangsom te vorderen in het geval dat de overheid op volhardende wijze in gebreke blijft uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest, terwijl het aan de overheid die een dwangsom opgelegd kreeg, de mogelijkheid biedt om de opheffing van die dwangsom of de opschorting van de looptijd of de vermindering ervan te vorderen in geval van blijvende of tijdelijke of gedeeltelijke onmogelijkheid voor die overheid om aan de hoofdveroordeling te voldoen.

Bij arrest nr. 223.385 van 6 mei 2013 verwerpt de Raad van State verzoekers vordering, omdat de verwerende partij inmiddels – op 7 maart 2013 – een nieuwe eindbeslissing heeft genomen over de benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie.

3.20. Bij arrest nr. 218.892 van 16 april 2012 wordt een nieuwe vordering van verzoeker tot het opleggen van een dwangsom aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest wegens het in gebreke blijven van deze partij om uitvoering te geven aan vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006, als onontvankelijk verworpen.

3.21. De staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, deelt met een brief van 19 april 2012 aan verzoeker het volgende mede:

“[...]

De Raad van State vernietigde bij arrest nr. 215.960 van 24 oktober 2011 (zaak A. 197.047/IX-6872) de beslissing van 25 juni 2010 van de Staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest bevoegd voor het Openbaar Ambt, waarbij het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de benoemingsprocedure van een eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het Bestuur Economie en Werkgelegenheid zonder gevolg afsluit.

In navolging van het voormelde arrest, bericht ik u van het feit dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest afziet van de betreffende benoemingsprocedure voor de betrekking van eerste attaché (expertbetrekking van hoog niveau, rang A2). Na overleg met Innoviris blijkt immers dat er op dit ogenblik geen nood aan deze betrekking is.

De voormelde benoemingsprocedure wordt hierbij dan ook afgesloten.
[...]

Verzoeker onderkent in deze akte de beslissing tot afsluiting van de na dwangsomarrest nr. 187.959 van 17 november 2008 hervatte benoemingsprocedure, evenals de weigering om correct uitvoering te geven aan de vernietigingsarresten nrs. 160.268 en 215.960, respectievelijk van 19 juni 2006 en 24 oktober 2011, en de daaruit blijkende weigering om verzoeker te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau. Hij bestrijdt de voormelde beslissingen met een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing bij de Raad van State (zaak A. 204.837/IX-7669).

Bij arrest nr. 220.609 van 17 september 2012 beveelt de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van

19 april 2012 van de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, luidens dewelke het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid zonder gevolg afsluit. Het middel waarin verzoeker de deugdelijkheid van het motief van deze beslissing betwist, wordt ernstig bevonden.

Het beroep tot nietigverklaring is nog hangende.

3.22. Met een brief van 7 maart 2013 deelt de voornoemde staatssecretaris aan verzoeker mede:

“[...]

Ik verwijs naar mijn brief van 19 april 2012, die u aangevochten heeft bij wege van een schorsings- en annulatieprocedure bij de Raad van State (gekend onder G.A. 204.837/IX-7669).

Voormelde brief had betrekking op de afsluiting van de benoemingsprocedure van een eerste attaché, expert van hoog niveau (rang A2), bij de directie Onderzoek en Innovatie van het Bestuur Economie en Werkgelegenheid (intussen werden de bevoegdheden van deze directie overgeheveld naar Innoviris). Deze brief werd door de Raad van State geschorst bij arrest nr. 220.609 van 17 september 2012, aangezien het gebrek aan nood aan een eerste attaché bij Innoviris, niet degelijk werd gemotiveerd. Gelet op deze schorsing, gaat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest hierbij over tot intrekking van de brief van 19 april 2012.

Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest ziet vervolgens af van de betreffende benoemingsprocedure voor de betrekking van eerste attaché.

Uit een nauwgezette screening van de interne competenties bij Innoviris en na overleg tussen mijn diensten en Innoviris, staat vast dat de activiteiten en opdrachten die in 2001 en ook nog in 2009 (ten tijde van de herneming van de benoemingsprocedure door de directieraad) dienden te worden uitgevoerd door de gezochte eerste attaché, intussen niet meer actueel zijn, of door andere medewerkers van Innoviris worden uitgevoerd.

In deze omstandigheden wordt de voormelde benoemingsprocedure hierbij dan ook afgesloten.

Indien er in de toekomst bij Innoviris nood zou zijn aan een eerste attaché, expert van hoog niveau (rang A2), zal een nieuw functieprofiel worden opgemaakt, aangepast aan de noden van Innoviris op dat moment. [...]

3.23. Op 20 maart 2013 dient verzoeker het voorliggende verzoekschrift in.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

A. Nota en administratief dossier van de verwerende partij

Standpunt van de partijen

4. Verzoeker merkt ter terechtzitting op dat zijn verzoekschrift op 22 maart 2013 door de griffie van de Raad van State aan de verwerende partij werd toegezonden en dat, vertrekkend van die datum, de nota en het administratief dossier van de verwerende partij laattijdig werden ingediend. Hij voegt eraan toe dat in het auditorsverslag niet wordt uitgelegd waarom aan de verwerende partij een nieuwe mogelijkheid tot het indienen van een nota werd verleend.

Verzoeker vraagt een heropening van het debat, opdat zou kunnen worden onderzocht waarom een tweede termijn voor het indienen van een nota aan de verwerende partij werd toegekend.

5. De verwerende partij antwoordt dat, nadat was vastgesteld dat het bij het verzoekschrift gevoegde afschrift van de bestreden beslissing niet overeenstemde met het origineel, zij op 11 april 2013 opnieuw door de griffie van de Raad van State is uitgenodigd om een nota in te dienen en zij dat ook tijdig heeft gedaan.

Beoordeling

6. Het verzoekschrift werd oorspronkelijk met een aangetekende brief van 22 maart 2013 door de griffie van de Raad van State bezorgd aan de verwerende partij, die vervolgens met een aangetekend schrijven van 8 april 2013 tijdig een nota bij de Raad van State heeft ingediend. Toen evenwel werd

vastgesteld dat het door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde afschrift van de bestreden beslissing niet overeenstemde met het origineel en de verwerende partij daarvan nog geen kennis had gekregen, heeft de griffie van de Raad van State, op instructie van het auditoraat dat verantwoordelijk is voor het regelmatige verloop van de voorafgaande maatregelen, de verwerende partij met een aangetekende brief van 11 april 2013 opnieuw in kennis gesteld van het verzoekschrift, ditmaal vergezeld van het kwestieuze afschrift van de bestreden beslissing dat door verzoeker was bijgevoegd, en haar opnieuw uitgenodigd een nota in te dienen, daaraan toevoegend dat de eerste uitnodiging van 22 maart 2013 als onbestaande moest worden beschouwd. Aldus verviel ook de initieel ingediende nota van de verwerende partij, die niet langer als een processtuk in aanmerking mocht worden genomen. De verwerende partij heeft vervolgens met een aangetekend schrijven van 29 april 2013 tijdig een nieuwe nota ingediend.

Deze handelwijze strookt met de inquisitoriale aard van de rechtspleging voor de Raad van State, die in de gegeven omstandigheden de Raad ertoe noopte de nodige stappen te zetten opdat de procedure regelmatig kon verlopen, dit wil zeggen, onder meer, met eerbiediging van de rechten van verweer van de verwerende partij zoals gewaarborgd door de gecoördineerde wetten op de Raad van State, het algemeen procedurereglement en het bijzonder procedurereglement voor het administratief kort geding.

Er is bijgevolg geen aanleiding om het debat te heropenen.

B. Pleitnota van verzoeker

Standpunt van de partijen

7. Verzoeker legt ter terechtzitting een pleitnota neer.
8. De verwerende partij vraagt om deze pleitnota uit het debat te weren omdat het procedurereglement van de Raad van State niet in een dergelijk

processtuk voorziet.

Beoordeling

9. Het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ en het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’ voorzien niet in de mogelijkheid om een pleitnota als een processtuk neer te leggen. Het is de partijen echter wel toegestaan om nieuwe feiten, die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid of de gegrondheid van de vordering, aan de Raad van State ter kennis te brengen. In zoverre de door verzoeker neergelegde pleitnota op dergelijke feiten betrekking heeft, kan ze dan ook bij de zaak worden betrokken. In zoverre de pleitnota geen betrekking heeft op dergelijke feiten, maar de neerslag vormt van de uiteenzetting ter zitting, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen.

V. Ontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring

Exceptie

10. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen “in hoofdorde” een exceptie van onontvankelijkheid op, die zij steunt op het ontbreken van het rechtens vereiste wettig belang in hoofde van verzoeker.

Zij betoogt dat verzoeker de brief van de staatssecretaris van 7 maart 2013 inhoudelijk heeft gewijzigd en die gewijzigde versie aanwendt alsof het de bestreden beslissing betreft. Volgens de verwerende partij gaat het om een manifest geval van schriftvervalsing en heeft een vordering die op een dergelijke wijze wordt ingesteld een onwettig karakter, waardoor verzoeker geen wettig belang heeft.

11. Verzoeker repliceert ter terechtzitting dat hij met een brief van 7 mei 2013 aan de Raad van State heeft gevraagd om de begane vergissing recht te zetten en de “copier-coller van de brief van 7 maart” die bij zijn verzoekschrift was gevoegd te vervangen door “het origineel”. Hij argumenteert voorts dat een vergissing nog geen bedrog, valsheid of misleiding uitmaakt, dat in zijn verzoekschrift wordt geciteerd uit “de juiste versie van de brief” en dat de wijzigingen die hij aan die brief had aangebracht, “geen impact [hadden] op de in de brief van 7 maart 2013 uitgedrukte gedachten”.

Beoordeling

12. Zoals onder randnummer 1 van het onderhavige arrest is vermeld, richt verzoeker zijn beroep en vordering tegen “het besluit van 7 maart waarbij, de beslissing aangekondigd in het briefke van 19 april 2012 wordt ingetrokken (stuk 1)”, “het besluit van 7 maart waarbij, de na het dwangsomarrest 187.959 hervatte benoemingsprocedure, ten vierde male wordt afgesloten (stuk 1)” en “de weigering om correct uitvoering te geven aan het arrest 160.268 door met een schijnbesluit de benoemingsprocedure stop te zetten”, evenals tegen twee beslissingen die volgens hem “daaruit blijken”.

Bij zijn verzoekschrift heeft verzoeker als stuk 1 een “afschrift” van een brief van 7 maart 2013 gevoegd die zou uitgaan van de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, en waarin volgens verzoeker de bestreden beslissingen vervat zouden zijn. Dit afschrift geeft bovenaan de hoofding van het kabinet van de voornoemde staatssecretaris weer en onderaan diens handtekening, naam en functie. Het luidt voorts als volgt:

“[...]

Ik verwijs naar mijn briefke van 19 april 2012, die u aangevochten heeft bij wege van een schorsings- en annulatieprocedure bij de Raad van State (gekend onder G.A. 204.837/IX-7669).

De erin vermelde aankondiging van de afsluiting van de benoemingsprocedure van een eerste attaché, expert van hoog niveau

(rang A2), bij de Directie Onderzoek en Innovatie van het BEW (intussen werden de bevoegdheden van DOI overgeheveld naar IWOIB [zie het arrest nr. 187.959 van 17 november 2008 en lees aandachtig punt 2.3.2. voor meer bijzonderheden]). Het voormelde briefke werd spijtig genoeg door de Raad van State geschorst bij arrest nr. 220.609 van 17 september 2012, aangezien het gebrek aan nood aan een eerste attaché bij innoviris, niet degelijk werd gemotiveerd. Gelet op deze schorsing, gaat het Brussels Gewest hierbij over tot de intrekking van mijn briefke van 19 april 2012.

Het BDL ziet vervolgens af van de betreffende benoemingsprocedure voor de betrekking van eerste attaché.

Uit een nauwgezette screening van de interne competenties bij Innoviris en na overleg tussen mijn diensten *andImyselfpersonally*, staat vast dat de activiteiten en opdrachten die in 2001 en ook nog in 2009 (ten tijde van de herneming van de benoemingsprocedure door de directieraad) dienden te worden uitgevoerd door de gezochte misdadiger, intussen niet meer actueel zijn, of door andere medewerkers van Innoviris worden uitgevoerd.

In deze omstandigheden wordt de voormelde benoemingsprocedure hierbij dan ook voorlopig op dit eigenste ogenblik, afgesloten.

Van zodra de gezochte misdadiger is uitgeschakeld zal er bij innoviris terug nood zijn aan een eerste uitverkorene expert met een hoog loon, er zal dan ook een nieuw functieprofiel worden opgemaakt, volledig aangepast aan de noden van de uitverkorene van dat moment.

[...]"

Het afschrift van de brief van de staatssecretaris van 7 maart 2013 dat door verzoeker ter aanwijzing van de bestreden beslissingen bij zijn verzoekschrift is gevoegd, verschilt aldus duidelijk naar vorm en inhoud van het afschrift van diezelfde brief dat door de verwerende partij in haar administratief dossier is neergelegd en hiervóór onder randnummer 3.22 is aangehaald.

13. Met een aangetekende brief van 7 mei 2013 deelt verzoeker aan de Raad van State nog mede:

"[...]"

Uit het tuchtdossier dat het MBHG mij overmaakte blijkt dat er twee versie[s] van de brief van 7 maart 2013 van de heer staatssecretaris B. De Lille in omloop zijn.

Hierbij stuur ik u de originele brief (bijlage 4) gelieve stuk 1 uit mijn bundel te verwijderen en te vervangen door het origineel.

[...]"

Verzoeker legt aldus – naar eigen zeggen – “de originele brief” van 7 maart 2013 voor. De tekst daarvan stemt wél overeen met het afschrift dat door de verwerende partij in haar administratief dossier is neergelegd.

14. Zoals de Raad van State reeds eerder vaststelde in zijn arrest nr. 223.385 van 6 mei 2013 over een zaak waarin dezelfde verzoeker eenzelfde van het origineel afwijkend afschrift van de brief van de staatssecretaris van 7 maart 2013 neerlegde als in de voorliggende zaak, maakt een eenvoudige lezing van dat afschrift evident duidelijk dat het niet overeenstemt met de originele brief van de staatssecretaris. Verzoeker betwist overigens niet dat het afschrift van de brief van 7 maart 2013 dat door de verwerende partij in haar administratief dossier werd neergelegd juist is. Hij geeft dit zelfs uitdrukkelijk toe waar hij in zijn brief van 7 mei 2013 stelt dat hij met dát schrijven “de originele brief” bezorgt.

Aan het afschrift dat verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd, kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend, nog daargelaten of – zoals de verwerende partij stelt – het hier om schriftvervalsing gaat, wat enkel door de strafrechter kan worden vastgesteld.

15. Verzoeker heeft aldus bij zijn verzoekschrift, ter aanwijzing van de bestreden beslissingen, een stuk gevoegd dat niet overeenstemt met het origineel en waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. Uit niets blijkt dat verzoeker dit – zoals hij zelf stelt – bij “vergissing” heeft gedaan. Een dergelijke vergissing is te dezen overigens volkomen ongeloofwaardig. De Raad van State neemt dan ook aan dat verzoeker wetens en willens heeft gehandeld.

Bijgevolg heeft verzoeker de Raad van State – nota bene de rechter op wiens rechtsbescherming hij een beroep wil doen – misleid bij het instellen van zijn beroep. Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* kan aan een dergelijk beroep geen enkel gevolg worden gegeven. De omstandigheid dat het oorspronkelijk bij het verzoekschrift gevoegde afschrift

tot dezelfde conclusie komt als het origineel of dat verzoeker in zijn verzoekschrift passages aanhaalt uit het originele stuk – hij haalt overigens ook passages aan uit het misleidende, oorspronkelijk bijgevoegde afschrift – verandert niets daaraan. Verzoekers verwerpelijke handelwijze, waarbij hij de rechter met opzet de juiste, wezenlijke informatie over het voorwerp van de te beoordelen zaak onthoudt en hij de rechter aldus misleidt, impliceert immers dat hij de toegang tot de rechter niet waardig is.

16. Met zijn brief van 7 mei 2013 beoogt verzoeker het bij zijn verzoekschrift gevoegde “afschrift” van de brief van 7 maart 2013 te vervangen door “het origineel”. Blijkbaar vormt een tuchtprocedure die de verwerende partij tegen verzoeker heeft opgestart, hiervoor de aanleiding.

Deze poging van verzoeker om zijn bedrieglijk handelen recht te zetten, wijzigt echter niets aan het feit dat hij bij het instellen van het voorliggende beroep heeft getracht de Raad van State te misleiden.

17. De exceptie is gegrond.

18. In het auditorsverslag wordt terecht gesteld dat over het beroep tot nietigverklaring uitspraak kan worden gedaan met korte debatten in de zin van artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

VI. Vordering tot schorsing

19. Uit wat voorafgaat blijkt dat het voorliggende beroep tot nietigverklaring niet ontvankelijk is bij gebrek aan wettig belang in hoofde van verzoeker. Verzoekers vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van dezelfde bestreden beslissingen dient, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, hetzelfde lot te ondergaan en is derhalve evenmin ontvankelijk.

VII. Geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep

20. Artikel 37 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State verleent de Raad de bevoegdheid om aan een verzoekende partij een geldboete op te leggen wegens “kennelijk onrechtmatig beroep”.

Dit wetsartikel luidt als volgt:

“Als, na inzage van het verslag of het aanvullend verslag van de auditeur, de Raad van State vindt dat een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep verantwoord kan zijn, bepaalt het arrest daartoe een hoorzitting op een nabije datum.

[...]

Het arrest wordt betekend aan de verzoeker en aan de tegenpartij.

Het arrest dat de geldboete uitspreekt, geldt in elk geval als op tegenspraak gewezen.

De geldboete gaat van 125 tot 2.500 EUR. Zij wordt geïnd overeenkomstig artikel 36, § 4.

De opbrengst van de geldboete wordt gestort in het Fonds voor het beheer van de dwangsommen.

De in het vierde lid vermelde bedragen kunnen door de Koning worden gewijzigd ingevolge de evolutie van het indexcijfer van de consumptieprijzen.”

21. In het auditorsverslag wordt geargumenteed dat verzoekers beroep kennelijk onrechtmatig is en dat het opleggen van een geldboete dienvolgens verantwoord kan zijn.

Die argumentatie luidt in het bijzonder als volgt:

“[...]

Het enkele feit dat de verzoeker voor zijn rechten opkomt en beslissingen bestrijdt die hij onwettig acht, is op zich niet als kennelijk onrechtmatig of tergend en roekeloos aan te merken. Niettemin kent ook het recht op vrije toegang tot de rechter – ondanks het fundamenteel karakter ervan – grenzen. Voor de Raad van State blijkt dit uit het genoemde artikel 37 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, dat het kennelijke misbruik van dit recht als grens stelt.

Te dezen wijzen diverse elementen erop dat de verzoeker die grens heeft overschreden en dat zijn huidige vordering als kennelijk

onrechtmatig moet worden beschouwd. Met name bedient de verzoeker zich van een afschrift van het besluit van 7 maart 2013 dat niet overeenstemt met de originele brief van de staatssecretaris van 7 maart 2013. De Raad van State oordeelde reeds eerder dat deze cynische proceshouding verwerpelijk is, nog los van de vraag of de verzoeker door zijn handelwijze niet verregaand tekortkomt aan zijn deontologische plichten. Niet alleen ridiculiseert de verzoeker zodoende de beslissing van de staatssecretaris, zijn proceshouding getuigt daarenboven van minachting en een gebrek aan elementair respect ten aanzien van de Raad van State als hoogste administratief rechtscollege. Verzoekers vordering is in wezen gebaseerd op een flagrante leugen, een onwaarheid die hij als basis van zijn vordering gebruikt.

Dat de verzoeker met zijn brief van 7 mei 2013 het kwestieuze afschrift alsnog heeft laten vervangen door een afschrift dat wel met de originele brief overeenstemt, doet niets af aan de verwerpelijke proceshouding die hij aan de dag legde bij het instellen van de vordering.

Derhalve dient te worden vastgesteld dat er sprake is van een misbruik van procedure, dat kan worden toegeschreven aan het persoonlijk gedrag van de verzoeker.

Uit de samenvoeging van die elementen (voegen van een afschrift van de bestreden beslissing bij het verzoekschrift dat niet overeenstemt met de originele brief, ridiculiseren van de beslissing van de staatssecretaris, verwerpelijke cynische proceshouding in hoofde van de verzoeker, misleiding van en minachting jegens de Raad van State, potentieel strafrechtelijk laakbaar gedrag van de verzoeker, potentiële tekortkoming aan deontologische plichten, ...) volgt dat het beroep kennelijk onrechtmatig is.

Aldus worden zowel de auditeur-verslaggever als de Raad van State belast met het onderzoek van een kennelijk ongerechtvaardigde procedure. De verzoeker werkt zodoende de overbelasting van de rol bij de Raad van State in de hand, evenals de vertraging in de beoordeling van de verzoekschriften van de rechtsonderhorigen die redelijkerwijze mogen verhoppen genoegdoening te bekommen – wat ook hen nadeel berokkent. Aldus verstoort het huidige beroep de goede werking van de openbare dienst van de rechtsbedeling doordat de verzoeker misbruik maakt van de beroepsmogelijkheid bij de Raad van State; het is precies dergelijke proceshouding die door artikel 37 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State wordt bestraft.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de voorliggende vordering een kennelijk onrechtmatig beroep uitmaakt in de zin van het genoemde artikel 37 en dat het gerechtvaardigd is om die reden aan de verzoeker een geldboete op te leggen.”

In de huidige stand van de rechtspleging lijkt die argumentatie niet zonder grond. Overeenkomstig artikel 37, eerste lid, van de gecoördineerde

wetten op de Raad van State is er dan ook aanleiding om daarover een hoorzitting te organiseren op een nabije datum.

BESLISSING

- 1. De Raad van State verwierpt het beroep tot nietigverklaring.**
- 2. De Raad van State verwierpt de vordering tot schorsing.**
- 3. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing, begroot op 175 euro.**
- 4. Het debat wordt heropend met betrekking tot het eventueel opleggen van een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep.**
- 5. De zaak wordt opnieuw opgeroepen op de terechtzitting van 16 december 2013, om 10.00 uur.**
- 6. Aan de partijen wordt een termijn toegestaan van dertig dagen, te rekenen vanaf de kennisgeving van dit arrest, om een memorie in te dienen.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 24 oktober 2013, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren